

INFINITUL

După Giacomo Leopardi.

*Ce drag mi-i acest deal pustiu deapururi
Cu gardul lui ce ochilor mi-ascunde
Atâta din cuprinsul larg al zării.
Dar stau privind, și 'n capătul colinei
Mi 'nchipuesc întinderi nesfârșite,
Tăceri adânci și liniște de moarte,
Și mă 'nfior. Și cum de prin stufișuri
Aud cum trece-un freamăt de-adiere,
In minte apropiu sunetul acesta
De 'ndepărtata liniște imensă,
Și simt eternul: marea vremii moarte
Și unda, svonul vremii ce se duce,
Și gândul meu se pierde în noianul
Nemărginit și dulce se scufundă.*

G. MURNU

PRIN PÂCLELE DE TOAMNĂ

LA PUNTE

*Bat vânturile toamnei, mai trist bat lângă-o punte:
Acolo se adună cărările din munte;
Acolo astă-vară mă așteptai cuminte,
Cu ochii într'o carte, par'c'ai ți spus fierbinte
Din a iubirii carte cu paginile sfinte
O rugă către Domnul: să-ți ocrotească pașii,
Să nu te întâlnească, acolo stând, vrășmașii.*

*Bat vânturile toamnei și 'n glasul lor la punte
Iși plâng tristeța toate cărările din munte.
De-acolo, dela punte, în zilele de vară
Când nu era o coastă prea naltă să ne pară,*